

1989./6. - KATONA JÓZSEF SZÍNHÁZ, BUDAPEST

Állítólag nem ugyanazokat a dalokat hallani minden előadáson. Előbb-utóbb bizonyosságot szerzek, megfelel-e a valóságnak ez a mendemonda. Legalább még egyszer megnézem a Cseh Tamás-Bereményi Géza szerzőpár dalaiból összeállított műsort, A 100. éjszakát. Mert szívesen hallottam volna például Fáskertinéről, meg a szintén szépen szálló Sas elvtársról is. Hogy újra átéljem az illúziót: mi csináljuk a történelmet. Ezek a dalok ugyanis történelmi levegőt árasztanak. Némelyiket már a hetvenes évek közepén is hallottuk a Népköztársaság útján, a 25. Színházban. Ott is olyan telt házak voltak, mint mostanában a Katona József Színházban. Akkortájt talán valamivel zajosabb, fiatalosabb volt a siker, bár a kitartó vastaps most sem maradt el, és ráadás is jutott, igaz, szűken. (A szerencsésebbek azt mesélik, más napokon 8-10 ráadás is került.) Annak idején magnóra vettük a műsort, a kazetta kézzől kézre járt, mígnem elkészülhetett az első lemez (Levél a nővéremnek, 1977.). Ezen az egyik szerzőtárs az a Novák János volt, aki most a színpadon több hangszerrel és énekkel is segítette Cseh Tamást. A másik színpadi segítőtárs Mártha István, szintén régi partner (Antoine és Desiré, 1978.). Bereményi Géza keserű fintorral mesél a lerobbant szocializmust építő, mosókonyhából induló és kocsmába érkező félproletár értelmiségiekről, akik időnként módosítják az öngyilkossági statisztikát.

Fölépül vajon a szocializmus Ten Years After, vagy mondhatjuk majd a Duna-tájról, hogy de finom prima hely, ahol a hatvanas években tetőzött az ifjúsági probléma, és az új mechanizmusnak most is vannak kulcsemberei? **(Zétényi)**